

רבי יוסי אומר: אסורין אף לאותה שבת. כי ממה נפשך:

אם מותרין לאותה שבת, מותרין הם גם לשבתות שלעתידי לבא. ואם אסורין לעתידי לבא, אסורין אף לאותה שבת. דלא סבירא ליה לרבי יוסי, "שבת הואיל והותרה — הותרה"!

והשתא לימא רב הונא דסבירא ליה "שבת גורמת", דאמר כרבי יהודה.

ואילו רבי יצחק דלא סבירא ליה דתליא בשבת, דאמר כרבי יוסי!

אמר לך רב הונא: אנא, הסובר ששבת גורמת, דאמרי יכול אני לסבור ביחס למחיצות שנפללו, אפילו לרבי יוסי, דסבר לא אמרינן "שבת הואיל והותרה הותרה".

כי עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם דלא אמרינן הואיל והותרה הותרה, אלא דוקא שם, דליתנהו למחיצות, שחסר למקום מחיצות להתירו בטלטול. וכי האי גוונא לא אמרינן "שבת הואיל והותרה הותרה".

אבל הכא, גבי היקף במחיצת שתי, הרי איתנהו למחיצות, אלא שחסרון הדיורין הוא הגורם את איסור הטלטול, ושפיר אמרינן דאזלינן בתר כניסת השבת.

ורבי יצחק אמר לך: אנא, דאמרי אפילו לרבי יהודה, דסבר אמרינן "שבת הואיל והותרה הותרה".

כי עד כאן לא קאמר רבי יהודה התם דאמרינן, אלא דאיתנהו לדיורין והמחיצה היא שנפלה. אבל הכא ליתנהו לדיורין, ולכן לא אמרינן "שבת הואיל והותרה הותרה".

ובעאי שאלתי מרב הונא, וכן בעאי שאלתי גם מרב יהודה: עירב דרך הפתח שהיה קיים בערב שבת, ונסתם הפתח בשבת על ידי שנפלה שם מפולת, או עירב דרך החלון שהיה בו ארבעה על ארבעה, ונסתם החלון בשבת — מהו לטלטל מחצר לחצר דרך חלונות קטנים, שאין בהם שיעור ארבעה על ארבעה שביניהם?

ואמר לי רב הונא: שבת, הואיל והותרה בכניסתה — הותרה!

והכא נמי בתר כניסת השבת אזלינן, בין להיתר ובין לאיסור.

ומסקינן: תסתיים!

והוינן בה: לימא, האם רב הונא ורבי יצחק, בפלוגתא דרבי יוסי ורבי יהודה קמיפלגי?

דתנן: חצר המוקפת מחיצות מערב שבת, שנפרצה בשבת משתי רוחותיה למקום האסור לה [ובגמרא לקמן דף צד ב מפרש מדוע לא אמר שנפרצה מרוח אחת. וכן היכי משכחת לה שצריכה החצר פריצת שתי רוחות כדי ליאסר בשבת].

וכן בית שנפרץ משתי רוחותיו.

וכן מבוי שניטל בשבת קורתו או לחיו [רש"י כאן, ובדף צד א] —

מותרין בטלטול לאותה שבת, כיון שבכניסתה הם היו מותרין, אמרינן: הואיל והותרה — הותרה.

ואסורין לעתידי לבא בשבתות אחרות.

דברי רבי יהודה!